

ทำไมมิลลา
ดูสมบูรณ์แบบ
ไปหมดเลยล่ะ?

อานาเรียนรู้อะไร คุณค่าของเธอ

โดย ลูซี่ สตีเวนสัน อีเวลล์
(เรียบเรียงตามเรื่องจริง)

เรื่องราวนี้เกิดขึ้นที่ประเทศแคนาดา

“คุณแม่คะ เค้าคิดว่าหนูมีอะไรจะบอก?” มิลลาพี่สาวของอานาพูด เธอชูใบรายงานผลการเรียนที่ได้มาจากโรงเรียน “หนูได้ A ทุกวิชาเลยล่ะ!” อานากลอกตา ทำไมมิลลาดูสมบูรณ์แบบไปหมดเลยล่ะ? “เยี่ยมไปเลย” คุณแม่พูด “แม่ภูมิใจในตัวลูกจ้ะ” เธอหันไปหาอานา “แล้วผลการเรียนของลูกล่ะเป็นอย่างไรบ้าง?” อานายื่นใบรายงานผลการเรียนให้คุณแม่ดู “ก็ไม่ถึงขั้นแย่นะ” อานาพูดและก้มหน้า อานาพยายามอย่างหนักที่โรงเรียน แต่เธอไม่ได้มีผลการเรียนที่สมบูรณ์แบบเหมือนมิลลา “แม่ภูมิใจในตัวลูกเหมือนกันจ้ะ” คุณแม่พูด เธอกอดอานา คุณแม่แค่พูดแบบนั้นเพื่อให้ฉันรู้สึกดีขึ้น อานาคิด มิลลาฉลาดกว่าเธอเสมอ

แต่มิลลาไม่เพียงแค่ว่าน่าเรียนเก่งกว่าอานาเท่านั้น เธอดีกว่าในทุกเรื่อง เลย เธอมีเพื่อนเยอะกว่า ผมก็สวยกว่า แอ้มเล่นกีฬาเก่งกว่าด้วย ทุกคนรักมิลลากันหมด คุณพ่อคุณแม่ของอานาพยายามช่วย คุณพ่อจะพูดว่า “ลูกสำคัญมากนะอานา” ส่วนคุณแม่จะพูดว่า “ลูกสวยและฉลาดนะ” แต่อานาไม่ได้รู้สึกว่าคุณสำคัญ สวย หรือฉลาดเลย เทียบกับมิลลาไม่ได้เลยสักนิด วันหนึ่งอานาและมิลลากำลังเล่นเกมกระดานกัน “ดูเหมือนว่าเธอจะชนะอีกแล้ว” อานาโอดโอย “อยากเล่นอย่างอื่นไหม?” มิลลากล่าว “เราออกไปเล่นข้างนอกได้นะ ฉันว่าเธอต้องเล่นฟุตบอลชนะฉันแน่ๆ!” “ไม่ชนะหรอก!” อานาตะคอก “ฉันเบื่อกับที่จะแพ้เต็มทน และฉันก็เบื่อกับที่เธอคิดว่าฉันตลอด” เธอรู้สึกเหมือนมีน้ำร้อนเดือดอยู่ข้างใน ดวงตาของมิลลาเบิกกว้าง “ฉันขอโทษ—”

อานาหันหลังและวิ่งไปที่ห้องของเธอก่อนที่มิลลาจะพูดจบ “ฉันไม่มีวันสมบูรณ์แบบเหมือนเธอหรอก!” เธอพูดและปิดประตูดังปัง อานานอนอยู่บนเตียง โดยเอาหน้าซุกหมอน เธอรู้สึกโกรธมาก! เธอหายใจเข้าลึกๆ เมื่อเธอสงบลงแล้ว อานาก็คุกเข่าสวดอ้อนวอน “พระบิดาบนสวรรค์” เธอพูด “โปรดช่วยหนูด้วย หนูอยากมีลาเสมอ” เสียงของเธอเบาลง “หนูรู้สึกว่าคุณไม่เคียดใจพอ พระองค์ทรงรักหนูจริงหรือเปล่า?” ความรู้สึกอบอุ่นแผ่ซ่านตั้งแต่ศีรษะของอานาไปจนถึงปลายเท้าของเธอ จากนั้นเธอก็เกิดความคิดหนึ่งขึ้น พระบิดาบนสวรรค์ทรงรักผู้คนเพราะพวกเขาเป็นลูกของพระองค์ ไม่ใช่เพราะพวกเขาดีที่สุดในสักหน่อย บางทีอานาไม่จำเป็นต้องดีกว่าใครเพื่อที่จะได้รับความรัก เธอเป็นที่รักอยู่ในขณะนี้

อานานั่งคุกเข่าต่อไป เธอไม่อยากให้ความรู้สึกดีๆ นี้หายไป พระบิดาบนสวรรค์ทรง รัก เธอ—มาก จากนั้นก็มีเสียงเคาะประตูเบาๆ คุณแม่นั่งเอง เธอนั่งลงบนเตียงข้างๆ อานา “แม่ได้ยินว่าคุณอารมณ์เสีย” อานาพยักหน้า “ใช่ค่ะ แต่ตอนนี้หนูรู้สึกดีขึ้นแล้ว หนูรู้ว่าตัวเองไม่ควร โกรธมิลลาที่ได้เกรดดีหรือชนะ และหนูก็สวดอ้อนวอน ซึ่งช่วยได้มาก” คุณแม่โอบกอดอานาไว้ “ลูกรู้สึกอย่างไรบ้างเมื่อสวดอ้อนวอน?” “รู้สึกดีค่ะ” อานาพูด “หนูรู้สึกว่าคุณสำคัญต่อพระบิดาบนสวรรค์มาก” คุณแม่ดึงอานาเข้ามาใกล้ “ลูกสำคัญเสมอ—ต่อพระบิดาบนสวรรค์และต่อเรา แต่แม่ดีใจที่ตอนนี้ ลูก รู้แล้ว” “หนูก็เหมือนกันค่ะ หนูจะไปบอกมิลลาว่าหนูขอโทษที่ตะคอกใส่เธอ” อานายิ้ม “และถามว่าเธออยากเล่นฟุตบอลไหม!” ●